

Henrettelse i Exarhia

Om social krig og narkokultur

Anonym erklæring af den 14. juli 2016

Vi tager ansvaret for henrettelsen af mafiosoen Habibi, som i flere år har været spydspidsen for voldelige episoder mod beboere og *regulars* i Exarhia¹, hvilket kulminerede i det morderiske angreb på tre kammerater i det besatte *social centre* VOX i sidste måned. Dette specifikke individs paranoid karakter, og den skrappelløse vold han udøvede overfor den mindste provokation, gjorde ham til en potentiel seriemorder, en frygt for området. De verbale overfald, tyverierne og knivoverfaldene, som var en del af repertoire i hans dagligdag på Exarhia Square [central plads i området, red.], gav ham rummet til at foregive en lederstatus, som ingen (angiveligt) kunne modsætte sig. Med styrken fra den flok kannibaler, han omgikkes med, men også med backup fra mafiaen og panserne, der solgte han uforstyrret stoffer og terroriserede nabolaget, som var forsvarsløs og ude af stand til at håndtere ham, idet de lå under for hans magt, og gjort stemmeløse.

Den frygt, som hans kriminelle aktivitet forårsagede, gjorde ham mere og mere dristig, idet han gentagne gange udførte drabsforsøgslignende overfald foran øjnene på talrige lokale, hvilket efterlod blodige og halvdøde mennesker, imens han uforstyrret og stolt fortsat havde sin gang i området. En adfærd der også skyldtes, skønt han var stofmisbruger og paranoid, at han

udmærket godt vidste, at der ikke ville være nogen konsekvenser. Fordi han vidste, at ingen ville lægge sig imellem, pga. den konsensusbaserede undertrykkelse, iværksat på baggrund af frygt. Fordi han vidste, at han ikke ville blive anholdt, siden det at han arbejdede for mafiaen også gjorde, at han arbejdede for panserne.

Imidlertid viste hans dristighed sig i sidste ende at være »selvmorderisk«, da han begik den fejl at angribe tre anarkistiske kammerater fra VOX, hvoraf han sårede to af dem. Filmen knækkede og implementeringen af folkerevolutionær retfærdighed afkrævede hans dødsdom. Ikke kun som hævn for de sårede kammerater, men også i forsvar for sådan et nødstedt nabolag, hvilket vi er sikre på vil ånde lettet op, når de hører om dette afskums henrettelse. Fordi nogen var nødt til at gøre noget. For bare en marginal restoration af magtrelationer i Exarhia, og for at minde om, at »para[militær]-statens« lange arm er nødt til at konfrontere bevægelsens straffende arm. Apropos paramilitær-staten, så må vi understrege, at for os er henrettelsen af dette specifikke individ ikke kun begrænset til at være et anslag mod »kannibalismen«, der hænger i Exarhia. Vi opfatter ikke »kannibalistisk« vold som et generelt socialt fænomen. Vi er ikke sociologer, men er positioneret i den klasse, som er i krig med kapital, og derfor

1 Bydel i Athen, Grækenland.

træder vi ind i kampen for at vinde Exarhia tilbage. Ud fra denne 'orientering' strækker denne specifikke henrettelse sig ud til den fysiske konflikt med den paramilitærstatstågen, er mafiaen og panserne. Dvs. den strækker sig til kampen mod en af de mest nedrige udtryk for kapital. Og det skyldes, at Habibi var rekrutteret af mafiaen i Exarhia, ikke kun som en af mange pushere som opererer i området, men også som en fodtusse som på voldelig vis beskyttede sine bossers friktionsløse profitskabelse. Habibis fyldige baggrund, som inkluderede alle mulige former for fællesskabsnedbrydende aktivitet, havde gjort ham til håndlanger, den uregerlige vagthund for mafiaen på Exarhia Square.

Og han var vagthund grundet hans voldelighed, som uanset at den var psykotisk og ubetænksom fungerede som en trussel mod alle som bare gjorde sig tanker om at forstyrre den problemfrie stofhandel. Således en trussel mod enhver som gjorde indsigelser mod mafiaens herredømme på Exarhia Square.

Ved at henrette Habibi, gjorde vi det klart at vi helt faktisk modsætter os pushernes herredømme. At vi også har midlerne til at håndtere dem, og at vi om nødvendigt vil antage en frontal konfrontation med dem. En konfrontation som er historisk og politisk afgørende.

Kollaborationen mellem mafiaen og panserne, skønt det er et generelt fænomen som ikke overrasker nogen, er i Exarhia udtrykt på meget åben vis. Dem som lever, arbejder eller hænger ud i området ved udmærket godt, at stederne for stofhandel ikke ligger afsides. Tværtom ligger de centralt omkring

Exarhia Square. De [som lever, arbejder osv., red.] ved også hvem der sælger, og hvornår stofferne sælges, siden vi taler om stort set 24timersvagter udført af individer, som bor og bevæger sig rundt i Exarhia. De samme ved, hvilke butikker som fungerer som skalkeskjul for hvidvaskning, hvem mafiabosserne er, og hvor de hænger ud, tydeligt bevæbnet. De ved også, at panserlederen på Exarhia politistation mødes med nogen af dem i en meget venlig atmosfære. Alt dette finder sted foran øjnene på os, og ingen siger et ord.

Og ingen siger et ord fordi frygt og indifferens dominerer. Ikke nok med det, så dominerer ligegyldigheden også blandt de sunde kræfter i nabolaget, så ingenting forandrer sig. Rodsystemet af slyngler, »anarkister«, hooligans, store butiksejere, pushere og pansere er dybgående. Og det er så dybgående, at det kræver et jordskælv at rive det op. Dette jordskælv er vores mål, og for at opnå dette, må vi først og fremmest opdele lejrene. Hvem vi er, og hvem der er imod os. På den måde kan vi tage bestik, så tolerance, forhandling og udjævning mellem disse to lejrer ophører. Vi er ikke ét stort nabolag, og der er ikke plads til os alle.

Det ville være tragikomisk, hvis panserne påstod uvidenhed om [førnævnte] folk og situationer, og, endnu værre, at påstå uformåenhed overfor at intervenere pga. frygten for anarkister. Og det ville være tragikomisk, fordi panserne ransager, torturerer, og anholder anarkister med en særlig form for »kompetence« og brutalitet, når der er sammenstød i området.

Hvorfor kan det samme ikke ske med pusherne, slynglerne og håndlangerne? Spørgsmålet er åbenlyst retorisk. Og det er retorisk, fordi vi grundet vores

position som sociale krigsmagere ikke kan undsige pansernes inaktivitet, idet det ville implicere at vi har brug for deres intervention for at løse problemet.

Hvad vi derimod beviser, når vi taler om pansernes »beskyttelse [af slyngler etc.] gennem fravær« er den åbenlyse sammensmeltning af interesser. Det er tilstedeværelsen af en paramilitærstatsfront, som kan håndteres af de undertrykte folk, og kun dem. Lad os derfor ikke være selvbedrageriske ved at afvente de statslige organer og institutioners hjælp. De er alle sammen med på den, og de er alle imod os.

Derfor omhandler problematikken i Exarhia dybest set sammenstødet med kapitalens akkumulationsmekanismer, dvs. der er tale om parastaten, om den anden side af kapitalistisk profit. Den såkaldte 'para-økonomi' er et netværk af en utrolig størrelse, som indbringer milliarder. Desuden er indrømmelsen af, at »sort« kapital redder banksystemet på et internationalt plan særligt kendetegnende, idet det ikke kun beviser størrelsen på profitterne, men også ophobningen af »ulovlig« og »illegitim« kapitalistisk økonomi.

På basis af denne ophobning er det åbenlyst, at mafiaerne er det organiserede udtryk for »sort« økonomi, og derfor også en sideløbende organisering af statsmaskinen. Dommere, journalister, politikere, forretningsfolk og pansere udgør para-økonomiens bestyrelse, brugt som marionetter til at gøre det beskidte arbejde.

På den måde er Exarhias pushere, sammensat af parasittiske elementer, »bøffer«, småkriminelle og *wannabegangstere* ikke andet end nyttige idioter for Exarhias politi og GADA (politiets hovedkvarter i Athen), som er de officielle centre for kontrol af

narkohandel. Disse afskum, som foregiver at være [Pablo] Escobar og frygtløse er pansernes ordinære stikkere og samarbejdspartnere, de er antastende og lumske, idet de uden deres beskyttere [i form af politiet] aldrig ville turde at lægge en hånd, endsige glo på dem, der kæmper for Exarhia.

I forståelsen af problemets rod, når vi den konklusion at krigen mod mafiaerne, det er en krig omhandlende kapitalistisk akkumulation; det er en antikapitalistisk krig. Således vil vi ikke fare vild i topsmarte teoretiske modeller, som leder os til *ikke* at konfrontere mafiaerne fordi kapitalisme vil eksistere uden dem alligevel. I stedet siger vi, at vi burde starte et sted.

For kapitalisme er ikke en abstrakt relation, men derimod meget håndgribelig, material og specifik. Denne krig for at holde et lokalsamfund fri for det kapitalistiske slagter, som mafiaen indynder sig med. Det er ikke en ideernes krig, men en krig med henblik på at reversere det fysiske magtspil.

Exarhia er tydeligvis plaget af en række problemer. I første omgang handler det om transformationen af Exarhia til en *mass consumerist zone*, hvilket tiltrækker mafiaen og bidrager til områdets politiske og kulturelle forfald. Koncentrationen af talrige »*catering outlets*«, som høster områdets historiske og politiske sprængkraft, og profiterer på den ved at sælge en alternativ livsstil og pseudo-insurrektionisme, har den konsekvens at samle tusindvis af unge med krav om forbrugisme og 'afpolitisering'. Det er lige præcis hér, at mafiaen finder frugtbar jord, hvorfra de kan blomstre. Fordi området genererer ufattelig meget profit fra »beskyttelsen« af talrige butikker, og endnu mere fra narkohandel.

Det er en sørgelig sandhed, at de hundredevis af unge, som hænger ud i et område med konstant politisk virvar synes at have en falsk fortolkning af frihed, hvilket ender med at blive forvekslet med indtagelsen af narkotika. De urbane ideologier som fodrer alle mulige former for »alternativ livsstil«, rettet mod disorientering og ideologisk sproglammelse, promoverer stofbrug som en tilsyneladende frigørende oplevelse, hvilket transformerer tusindvis af unge børn til (afhængige) stofbrugere, og til »kunder« som støtter mafiaen. Vi opfordrer disse unge børn, som kunne og burde være på vores side, til at tænke over, at narko er middel til bedøvelse og ikke frigørelse. Vi opfordrer dem til ikke at støtte mafiaen økonomisk, vi opfordrer dem til at vælge side i denne kamp, enten ved at stoppe med at indtage narko, eller skride fra Exarhia. Ellers, som kampen intensiveres, vil [stof]brugerne, og den massive efterspørgsel de tilbyder pusherne, blive håndteret, endda på voldelig vis.

Apropos problematikken omkring narkotika og narkokultur generelt, som et fænomen der primært invaderer ungdommen, så er vi absolutte idet vi fastslår at det at forgifte sindet og kroppen med substanser, det er en flygtende oplevelse, en vildfarelse af vores undertrykte sanser og en falsk flugt fra de reelle og almene problemer, som plager os. Især i Vestlige samfund hvor kapitalen har ransaget hvert et aspekt af vores emotionelle verden, der er konceptet om personlighed blevet dekonstrueret gennem dets erstatning med kvælende, fremmedgjorte, sociale

omgivelser; ensomhed, usikkerhed, følelsesmæssig amputation og depression. Erstattet med et urimeligt krævende og ubærligt liv. Den berettigede søgen efter udvej, som udføres med mangel på klassebevidsthed, vil resultere i en ødelæggende tilværelse. Narko er en af disse tilværelser, og den er formentlig en af de mest brutale udtryk for selvskade og indadvending, siden at den ønskede »udvej« leder tilbage til os selv og vores problemer på grel vis. Med andre ord, så besvarer vi ikke klassevold med frigørende vold, men med vold som retter sig mod os selv. Det er derfor, at vi som revolutionære kæmper imod narkotika, som understøtter håndhævelsen af social lammelse, men som også angriber den mest livlige del af samfundet, nemlig ungdommen.

Vi har tidligere sagt, at der ikke længere er plads til os alle i Exarhia. Kampen for Exarhia, selv hvis vi er nødsaget til at indgå i væbnet konflikt, omhandler ikke kampens midler, men det indhold, som de repræsenterer. Kampen for Exarhia er en kamp mellem civilisationer af den simple årsag, at det ikke er to bander der støder sammen, men to verdener. På den ene side er verdenen med parastaten og råddenskab, og på den anden side en verden af håb, solidaritet og modstand.

[Erklæringen er noget længere end dens ovenstående, danske oversættelse. Dog er en del udeladt, fordi det omhandler direkte autoritært idemateriale, og det ville derfor være anti-produktivt at medtage, o.a.].